

בין העיתונאי יאיר קוטלר (מימין) והעורך לשעבר שלום רוזנפלד התלקח קרב איתנים, כשהשניים משמיצים איש את רעהו על רקע פרשת יעקב לוינסון

שלום רוזנפלד, העורך-הצנוור, מצא לו סוף-סוף טריבונל: מועצת העיתונות. הוא חותר לזיכוי מהיר של שמו, לרהביליטציה. את בית-הדין שפוט של ישראל הוא ממיר במועצת העיתונות — ושוכן תוך פסיחה על אורי דן, אויב נפשו.

מיכתבו אל מועצת-העיתונות מעורר חמלה, אם לא גיחוך. יש בו השפלה עצמית.

כך כתבתי למועצת-העיתונות (כ"ט.7.85). שפנתה אליי לקבלת תשובה על תלונת רוזנפלד:

בכל הכבוד שאני רחש למועצת העיתונות, אין תלונתי של מר רוזנפלד נתונה לסמכות הבירור או השיפוט של המועצה. סיפרי כוח להשחית, הוא עבודה ספרותית, שכתבתי כסופר ולא כעיתונאי במיסגרת עבודה בעיתון יומי. העובדה — המיקרית לשעצמה — שמר רוזנפלד ואנככי הבריס באגודת-העיתונאים אין לה ולא כלום עם סמכות שיפוטית. (רוזנפלד נשען על עובדה תמוהה זאת במיכתבו למועצת-העיתונות כדי לחזק את פנייתו — י.ק.).

למועצת-העיתונות אין הכוח והסמכות לדון בענייני לא רק מן הטעם התקנוני אלא בשל מניעה מהותית: סיפרי מבקר בחריוסות עיתונים ועיתונאים, ולא יעלה על הדעת כי עיתונאים המבוקרים בסיפרי, הנמנים עם אותה קבוצה, ישמשו חוקרים ושופטים, או מעין שופטים, בתלונה שהגיש נגדי אחר המבוקרים.

גינויים נמוגים ברוח

בתחקיר שערבה רונת ורדי בעיתון חדשות (26.4.85) על העיתונות ומועצת-העיתונות היא (המשך בעמוד 30)

מאחורי מישגה עריכה ושיבוץ שלא במקומי, ועל כך, על כך, משמע לא כל מה שמשמע באותו קטע בלסי ובלסי בני — הוא מתנצל כביכול ומוכן שאני אתן סומכי להתנצלותו.

לו להתרכז רק בפסוק הדין כננו. את דיכוי אורי דן הוא שם במרכאות: "מונולוג", רחמנא ליצלן. ושוב: הוא פוסח על אורי דן. רק אתי הוא תובע לבירור. כמה שהוא פוחד מהתמודדות גלויה עם אורי דן.

ההגינות הראויה. לא יכולתי להכחיש את דבריו הנכונים של אורי דן — גם לא הוסמכתי לכך — אלא הבהרתי את אשר אירע, אך גאוותו של האיש נפגעה. הוא לא הסכים להסתפק בהעמדת הדברים על דיוקם. הוא

על הבוס שלו אחרי התאבדותו: "...יעקב קב היה אשם. אשמתו היתה בהצטיינות יתרה. הענק תמיד אשם בעיני הגמרים. היהלום התנפץ לרסיסים מכיוון שלא יכול היה להתכופף..."

השפלה עצמית

לום רוזנפלד תבע ממני התנצלות, אך הוא לא העז לפנות כלל אל בעל היצירה, אורי דן. למה הרבר דומה? לאותו קורא, שנפגע (בצדק או שלא בצדק) על-ידי כתב מעריב, אך ממחר לתבוע לדן את העורך הראשי שלום רוזנפלד תוך התעלמות מוחלטת מן האחראי הישיר למאמר.

אפילו עותק ממיכתבו של עורך-הדין לוינסון, פרקליטו של רוזנפלד, אליי ואל הוצאת-הספרים שלי, לא נשלח לאורי דן, אולי מסיבה פשוטה. רוזנפלד מכיר יפה את אורי דן, שעבר 25 שנים במעריב, אך אורי דן גם מכיר היטב את רוזנפלד ושיטותיו כעורך ראשי, המפעיל את מיספרי-הצנוור להגנת מקורבים כמו יעקב לוינסון (ורבים אחרים בצמרת הדין ומיסד).

רוזנפלד פעל לסחית התנצלות ממני. הוא ביקש שאכחיש את דבריו של אורי דן.

כדי למנוע אייבהנות ולהעמיד דברים על דיוקם, כתב פרקליטי, עורך-הדין דב וייסגלס, לפרקליטו של עורך-הדין לוינסון, את 3.6.85

(כוח להשחית) עריכה: הפסוק הדין של יורם רוזנפלד באמפ"ל שובין שלא במקומו. והקשר הדברים אסתר ויובן שלא כהלכה. על כך מתנצל שולחי והנכם רשאים ליתן סומכי להתנצלותו. במהדורה הבאה של הספר — אם תצא — לא יכלל הפסוק האמור. גיליתי כלפי שלום רוזנפלד את

יאיר קוטלר טוען:

שלום רוזנפלד גנז בזמנו חומר רגיש שהיה קשור באישים מרכזיים בשלטון

תפוצת "מעריב" הגיעה עתה לשפל והוא שוב איננו "העיתון הנפוץ ביותר במדינה"

שלום רוזנפלד ועמיתו סרבו לפרסם את פרשת-הבילויים בסתר של משה דיין

כך כתב רוזנפלד לרוטנשטרייך בין היתר:

נראה לי שהאינסטיטוציה השקייסה באותו קטע בספר, שאליה אני מתייחס, אינה צריכה סירושים, אך מר קוטלר במקום להודות בעוול שעשה לי ולבני, ובמקום להתנצל, כפי שכל עיתונאי הגון וישר היה עושה במקרה כזה, מעדיף להתחמק

מבקש לזכות בטיהור שמו לגבי שיטת עבודתו כעורך, תוך ניצול תמוה של המישפט שנכתב על בנו ושוכן שלא במקומו הראוי. רוזנפלד מיהר לפנות לעזרת מר צעזע העיתונות. ב-23 ביוני השנה הוא כתב אל נשיא המועצה, הר"ד יהושע רוטנשטרייך, תוך התעלמות מביקור-תו הנוקבת של אורי דן עליו כצנוור לגבי בנק הפועלים ולוינסון. קל ונוח